

Autorul păcatului și falsurile lui celebre

Luni, 16 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Deși evită să-și semneze capodopera, Satana nu a reușit să ascundă complet de ochii lumii realitatea că el este autorul păcatului. Prin politica periculoasă pe care a folosit-o împotriva lui Hristos, el s-a demască singur. Stârnind pe oameni să respingă legea lui Dumnezeu descoperită în trup omenesc, el și-a expus scopurile și metodele, practicile și caracterul.

Cu toate acestea, poporul lui Dumnezeu din acea vreme nu reușea să priceapă realitatea elementară. Ascultați:

„Printre iudei exista credința larg răspândită că păcatul este pedepsit în această viață. Fiecare suferință era privită ca o pedeapsă pentru vreo faptă rea, a celui lovit sau a părinților lui. Este adevărat că toate suferințele izvorăsc din călcarea legii lui Dumnezeu, dar acest adevăr fusese pervertit. Satana, autorul păcatului și al tuturor urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferință și moarte ca venind de la Dumnezeu – o pedeapsă arbitrară datorată păcatului. Din această cauză, cel asupra căruia se abătea vreo suferință sau nenorocire trebuia să suporte și povara de a fi socotit ca un mare păcătos. Astfel era pregătită calea pentru ca iudeii să-L respingă pe Isus. Cel care ,suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui’ era privit de iudei ca fiind ,pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit;’ de aceea ei nu L-au băgat în seamă (Isa 53:3-5)” (DA 470).

Un paragraf plin de învățături pentru generația prezentă, nu?

1 – Credința că suferința fizică, calamitățile sau moartea sunt pedepse pentru păcat, este falsă.

2 – Credința că toate suferințele vin, direct sau indirect, din călcarea legii lui Dumnezeu, este corectă.

3 – Dar acest adevăr a fost pervertit!

Și a fost atât de pervertit, încât astăzi biserica este profund afectată de erezia mortală produsă de pervertirea acestui adevăr. Doctrina că suferința și moartea vin de la Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat este susținută de mulți teologi și profesori din școlile noastre. Singura diferență față de credința brută a iudeilor este că doctrina a fost modelată după etica

adventistă, conform căreia Dumnezeu nu găsește plăcere în asemenea fapte, și că apelează la ele doar ca o ultimă soluție.

Paragraful continuă magistral:

„Astfel era pregătită calea pentru ca iudeii să-L respingă pe Isus.”

Exact aceeași mentalitate despre păcat și moarte pregătește calea pentru respingerea Solului legământului acum, când El Se pregătește să intre deodată în templul Său. Satana a pervertit scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, iar noi am adoptat minciuna lui că păcatul nu omoară pe nimeni, și că este nevoie de intervenția lui Dumnezeu pentru distrugerea lui. Este adevărat că toți păcătoșii vor pieri, dar nu pentru că Dumnezeu îi omoară, ci pentru că aceasta este consecința firească a deconectării de la izvorul vieții. Efectele ei au fost blocate de jertfa Fiului lui Dumnezeu în Sanctuarul ceresc, și vor fi anulate pentru cei care sunt de acord să fie reconectați la natura divină. Pentru ceilalți, suspendarea a fost provizorie, iar consecința devine efectivă doar atunci când omenirea va afla că moartea este rezultatul firesc al despărțirii de natura divină.

Solul legământului nu va fi invitat în templul inimii niciodată, atât timp cât nutrim credința că moartea este provocată de Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat. Legea nu poate fi imprimată peste o asemenea aberație, căci în împărăția luminii forța sau amenințarea cu forța nu au absolut nici un loc. Dragostea nu poate fi poruncită și nici obținută pe căi reprobabile. Dumnezeu nu Se ocupă cu păcălirea gloatelor pentru a le aduce în împărăție. Toți cei care vor pași pe străzile Noului Ierusalim trebuie să înțeleagă astăzi că viața veșnică este „aceasta, să Te cunoască pe Tine.”

Autorul păcatului nu este încă dispus să-și semneze opera. Din contră, și-a perfecționat arta de a îndrepta ochii oamenilor spre Dumnezeu ca sursă a suferinței și morții. El semnează cu numele lui Dumnezeu toate tablourile nimikirilor globale, folosind pe cei mai destoinici și talentați savanți ai poporului ales. Aceștia, invocând autoritatea academică, spun bisericii și lumii că dezastrele sunt provocate de Dumnezeu, conform învățaturii Bibliei. Astfel este pregătită calea pentru ca acest popor să-L respingă pe Hristos pentru ultima oară.

Scena este pregătită pentru ultima mare amăgire, când grupul restrâns al păzitorilor adevărului va fi adus în situația de a fi „disprețuit și părăsit de oameni,” iar majoritatea poporului lui Dumnezeu să creadă că ei sunt pedepsiți, loviți de Dumnezeu și smeriți.

Până nu vom înțelege că Satana este nu numai autorul păcatului, ci și al tuturor urmărilor lui, adică suferința și moartea, ne va fi greu – dacă nu imposibil – să vedem vreo virtute în calea consacrată către desăvârșirea creștină.